

Giới thiệu Hoa Bằng Lăng Tím Cả Con Đường, Chỉ Có Em Thấy Anh

Thể loại: hiện đại, đoản văn, ngôn tình.

Từ Lam nói rằng: "Điều buồn cười nhất chính là tình cảm tôi dành cho anh chỉ có mình tôi biết nhưng anh yêu cô gái đó mọi người đều biết"

Từ Lam nói rằng: "Điều khiến tôi đau khổ nhất không phải anh ấy không yêu tôi mà là dù không yêu tôi nhưng lại muốn ở cạnh tôi"

Từ Lam nói rằng: "Điều khiến tôi hối hận nhất không phải yêu anh ấy ngần ấy năm mà là đã để cho anh ấy bên cạnh mình suốt ngần ấy năm"

Anh ấy chẳng phải là người duy nhất bỏ lỡ thanh xuân của mình mà ngay cả chính tôi, vì yêu mà bỏ qua thanh xuân của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Bằng Lăng Tím Cả Con Đường, Chỉ Có Em Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Từ Lam nói “Điều buồn cười nhất, chính là việc, tôi yêu anh ấy, dường như chỉ có mình tôi biết, nhưng anh yêu cô gái đó, cả thế giới đều biết”.

Từ Lam nói “Điều đau khổ nhất, không phải là anh ấy không yêu tôi, mà là dù không yêu tôi, nhưng lại muốn ở bên cạnh tôi”.

Từ Lam nói “Điều hối hận nhất, không phải là đã yêu anh ấy, mà là đã để cho anh ấy ở bên cạnh mình suốt ngần ấy năm”.

Không phải chỉ có mình anh ấy là bỏ lỡ thanh xuân, thanh xuân của tôi, cũng đã vì yêu mà bỏ lỡ.

Mười ba năm, chúng ta đều đã trưởng thành, bỗng nhiên anh muốn quay về quá khứ, muốn tìm lại thanh xuân từng bỏ lỡ, anh mới biết, người bỏ lỡ tháng ngày tươi đẹp ấy, không phải chỉ có anh.

Khi những bí mật bị phơi bày, nỗi đau một lần nữa sống lại mạnh mẽ, chỉ tiếc là, em đã không còn là nữ sinh mười bảy tuổi năm ấy, đủ dũng khí để chấp nhận nỗi đau một lần nữa, thanh xuân không trở lại, dũng khí để yêu anh cũng không còn, nỗi đau ngần ấy năm cũng cần phải kết thúc.

Từ Lam nói “Nỗi đau của anh, em san sẻ cùng anh, nỗi đau của em, một mình em chôn giấu ngần ấy năm, tâm hồn không còn nguyên vẹn, trái tim rạn nứt, thanh xuân đau đớn, điều mà em hối hận nhất, chính là mùa hè năm ấy, đứng ngắm hoabằng lăng tím cả con đường.

Em thấy cánh hoa rơi trên vai anh.

Thấy chiếc áo trắng vurun đầy vết bụi.

Đôi mắt anh chất chứa nỗi buồn, nỗi đau cùng tiếc nuối.

Anh trước mặt em quá cô đơn.

Nhưng cũng chính là điểm nhấn duy nhất trong bức tranh ngày đó.

Hoa bằng lăng tím cả con đường, chỉ có em thấy anh.

Từ Lam một mình ngồi trên bàn ăn sáng, cả đêm qua Vô Hiên không hề về nhà, cô cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra. Khi anh vợ vội chiếc chìa khóa, ngay cả một lời cũng chưa kịp nói với cô, cánh cửa khép thật mạnh, năm năm rồi, Từ Lam lại một lần nữa nghe thấy cái tên Viên Hạ.

Vô Hiên trở về, gương mặt mệt mỏi, anh ngã người vào ghế sofa, Từ Lam hít một hơi thật sâu, lặng lẽ pha cho anh ly sữa ấm, giúp anh cất áo khoác.

“Anh không ăn sáng đâu, anh tắm rồi đến công ty ngay”.

Từ Lam vẫn như không có chuyện gì, cô khẽ “ừm” một tiếng, sau đó dọn dẹp bàn ăn.

Bàn tay cô khẽ giật, một vết cắt dài trên lòng bàn tay, Vô Hiên từ trong phòng bước ra, anh cúi người mang giày, chợt nghe tiếng la nhỏ, vội hỏi “Sao

vậy”.

Từ Lam không quay đầu, cô bấu chặt bàn tay, khẽ đáp “Không có gì”.

“VẬY anh đi, chiều nay có thể anh sẽ về trễ, em ăn cơm trước không cần đợi anh”.

“Vâng”.

Cuộc sống bọn họ vẫn như vậy, năm năm rồi vẫn luôn vậy.

Bắt đầu từ đêm qua, dường như có điều gì đó sắp thay đổi.

Từ Lam chạy vội vào phòng, khưi trùng rồi băng lại vết thương. Có vài giọt máu rớt trên sàn, cô vội dùng khăn lau đi. Đau, vết thương thật sự rất đau.

Một ngày, một ngày, cả tuần nay Vô Hiên chưa một lần ăn cơm ở nhà, anh chỉ về lấy quần áo rồi đi vội, ngay cả bàn tay bị thương của cô anh cũng không nhìn thấy, hay là cần bản, chỉ cần nghe được tiếng cô, anh sẽ mặc định rằng cô luôn ở đây, cô luôn ổn.

Tối thứ bảy, Vô Hiên trở về nhà trong tình trạng vô cùng mệt mỏi, Từ Lam vẫn như mọi khi, lo lắng từng chút cho anh, khi cô pha cho anh ly sữa ấm, đột nhiên quay đầu nhìn anh “Cả tuần nay anh rất bận, có chuyện gì sao?”.

Vô Hiên thờ dãi, anh bước đến, cầm lấy ly sữa “Chỉ là việc công ty quá nhiều, anh lên phòng trước đây”.

Ánh mắt anh lướt qua bàn tay cô, anh đặt vội ly sữa lên bàn. Cầm lấy bàn tay bị thương của cô, vết thương đã đóng vảy, giọng anh lo lắng “Xảy ra chuyện gì? Tay em làm sao lại bị thương?”

Từ Lam khẽ cười “Không sao, mấy hôm trước vô ý bị dao cắt trúng”.

Cô rút tay ra, lại tiếp tục pha ly sữa cho mình, Vô Hiên đột nhiên ôm lấy cô từ sau lưng, anh gục đầu vào vai cô, giọng thì thào “Anh xin lỗi”.

Đúng vậy, anh phải nên xin lỗi.

Căn phòng yên tĩnh, Vô Hiên đã ngủ sâu, chỉ có Từ Lam vẫn trần trọc, cô vẫn nhớ cuộc điện thoại bốn hôm trước cô nhận được.

Ngài Ly, bạn cùng bàn năm đó hỏi cô:

“Cậu đến thăm Viên Hạ chưa?”

“Không, có chuyện gì sao?”

“Vô Hiên không nói với cậu à, hôm trước mình gặp cậu ấy lúc ở phòng bệnh của Viên Hạ, mình hỏi cậu có đến không. Vô Hiên nói cậu sẽ đến sau”.

Từ Lam ngây người, sau đó cô cười gượng “À, mình quên mất, mấy hôm nay mình bận quá, chắc mai mình mới đến thăm cậu ấy”.

“Ừ, nghe nói hình như cậu ấy và chồng cãi nhau, sau đó mới bị tai nạn rồi nhập viện...”

Từ Lam gác điện thoại, cô nhìn trân trân vào ngăn tủ cuối cùng, sau đó lảng đi, cô xoay người ôm lấy Vô Hiên, từng chút cảm nhận hơi ấm từ anh.

Sáng chủ nhật, mọi thứ yên bình hơn thường ngày, Từ Lam trên đường đến bệnh viện, lúc đi qua quán cà phê, bước chân dừng lại, Từ Lam nhìn thấy mình qua cửa kính, cô gái mang đôi giày bata màu xám, quần jean rách gối, áo sơ mi cổ cao, mái tóc suôn mềm đến nửa lưng, gương mặt trong trẻo với đôi mắt buồn rười rượi, cô gái đó bất chợt khóc, hai hàng nước mắt lăn dài.

Chắc là cô ấy đang đau lòng.

“Chị à, chị muốn dùng gì không?”.

Cô nhân viên trẻ đã đến bên cạnh Từ Lam lúc nào không hay.

Từ Lam giật mình, cô cười ngại ngùng “À không, cảm ơn”. Rồi cô quay người đi thẳng, tiếng gậy cao gót đánh động vào tâm trí cô, Từ Lam bất chợt đưa tay, vuốt mái tóc uốn lộn được thả qua một bên vai, cô đã hai mươi tám, nhưng cô vừa nhìn thấy chính mình, thấy một Từ Lam năm mươi tám tuổi.

Cô đưa tay vuốt mặt mình, may quá, cô không khóc. Nhưng cô biết, nơi nào đó trong ký ức đang trời dậy, mạnh mẽ cửa trái tim đã lành sẹo của cô.

Từ Lam bước chân vào phòng bệnh, cô thấy Vô Hiên đang ngồi đọc báo, cô gái ngồi trên giường đang ăn cháo, ánh nắng len lỏi vào cửa sổ, Vô Hiên đứng dậy, kéo rèm cửa lại, sau đó lại trở về chỗ ngồi, hình ảnh giản dị hòa hợp đến như vậy, Từ Lam lục lại trong ký ức của mình, cô đã từng thấy, năm ấy, bên trong phòng y tế của trường, anh từng chút một dứt cháo cho Viên Hạ, đó cũng là một ngày đầy nắng như thế này.

Năm năm rồi, khi bọn họ chính thức ở bên nhau, cô cứ ngỡ, yêu thương ngọt ngào ấy, anh sẽ chỉ dành cho cô. Nhưng mà, hóa ra, Viên Hạ vẫn là một ngoại lệ.

Cô ngắm nhìn người đàn ông tưởng rằng thuộc về mình ấy, vết thương trong lòng bàn tay lại nhói lên.

Cô trở về, cũng không muốn một lần nữa, như năm ấy nhảy vào phá tan khung cảnh đó.

Thanh xuân đã qua, dường như dùng khí cũng không còn.

Từ Lam bước những bước nặng nề trên đường về, đột nhiên cô ngã xuống, bàn tay chống xuống mặt đường, vết thương ứa máu, cô nhìn chiếc giày bị gãy gót, cô cời giày, đi chân trần ngồi xuống bên ghế đá. Rút điện thoại cho anh

“Anh à, em muốn đi mua giày”.

Vô Hiên chợt nhíu mày, đột nhiên sao Từ Lam lại muốn mua giày, lại còn nói với anh nữa chứ, đã lâu rồi, trước đây, cô ấy cũng từng như vậy, nhưng sao đó, anh đã đưa thẻ tín dụng, bảo với cô ấy thích gì thì cứ mua, không cần phải hỏi anh.

Sau đó, Từ Lam quả thật không còn hỏi anh nữa.

Anh nhìn Viên Hạ nằm trên giường, cô lật cuốn tạp chí, để anh được tự nhiên nói chuyện. Vô Hiên khẽ “Ừ” một tiếng qua điện thoại.

“Sau này em thích gì thì cứ mua, không cần phải nói với anh đâu. À, trưa nay anh không về ăn cơm, em không được bỏ bữa đấy, vậy nha, bye em”.

Cũng không chờ Từ Lam trả lời, Vô Hiên gác máy. Từ Lam nhìn màn hình đã tắt, cô nghẹn giọng khẽ nói “Giày của em hỏng rồi”, lại nhìn dòng người xung quanh, bất chợt Từ Lam bật khóc, cô ngồi ở ghế đá, khóc càng ngày càng lớn, có một cụ bà đi qua, vỗ nhẹ vai cô

“Làm sao thế, cháu bị thương sao”.

Từ Lam ngược nhìn bà cụ, cô quệt nước mắt “Không sao, cháu chỉ bị ngã thôi, cảm ơn bà”.

Cô gái với đôi chân trần, bàn tay dính máu, thơ thẩn đi trên vỉa hè.

Cả đoạn đường dài, như đang tua lại mảnh quá khứ, không biết Từ Lam năm mười tám tuổi đã bao nhiêu lần vừa đi vừa khóc thế này, không biết Từ Lam năm ấy đã ngã bao nhiêu lần, nỗi đau những năm đó, cô còn nhớ rõ không?

Từ Lam trở về nhà, đi thẳng lên phòng, kéo ngăn tủ cuối cùng ra, lôi ra một chiếc hộp nhỏ, bàn tay khẽ ấn 200605. Chiếc tủ bật mở, Từ Lam run rẩy, lật từng trang nhật ký đã lâu rồi chưa từng động đến, lật mở những năm tháng thanh xuân của cô, năm năm yêu thương, năm năm đau đớn và mòn mỏi.

Quá khứ ấy, Từ Lam không hy vọng có một ngày cô sẽ nhìn lại, cô cố gắng chối bỏ nó, cố gắng đưa nó vào quên lãng, chối bỏ thanh xuân, bởi vì nó đau đớn quá.

Càng đọc càng khóc, gần như dùng hết sức để khóc, lúc cô lướt qua dòng chữ mà năm ấy, chính mình đã viết

“Anh có thể nhìn thấy nỗi đau của cô ấy, nỗi đau của chính mình, lại không thể nhìn thấy nỗi đau của em”.

“Em vốn dĩ không yêu bằng lăng tím, mà là yêu anh”.

“Nếu thế giới này không cần anh, em vẫn cần anh, nếu cô ấy không yêu anh, em sẽ yêu anh”.

“Em rất thích ăn thịt gà, nhưng vì anh không thích, nên em thấy nó rất khó ăn, cũng giống như, em không thích cô ấy, nhưng vì anh thích cô ấy, nên em sẽ đối tốt với cô ấy”.

“Yêu thì sao, không yêu thì sao, trọn đời thì sao, không trọn đời thì sao, nếu không phải là anh thì những điều khác có quan trọng hay sao?”

Từ Lam chợt bật cười cay đắng, tuổi trẻ là thế, yêu điên cuồng, yêu mù quáng, vì yêu nên có bao nhiêu đau thương cũng có thể vượt qua được, cô không còn trẻ nữa, thanh xuân cũng vì yêu người ấy mà chôn vùi theo biết bao đau đớn.

Từ Lam ném cuốn nhật ký, cô xô ngã chiếc đèn bàn, tiếng thủy tinh vỡ vụn như cắt xé tâm trạng cô.

Từ Lam gần như hét lên “Có còn quan trọng sao? Anh không yêu em, vậy những thứ này có nghĩa gì chứ?”.

Cô như muốn phá nát tất cả, vuốt bàn tay đầy máu của mình lên bức hình của hai người, cô cắn chặt môi “Anh nợ em thanh xuân, nợ em lời xin lỗi, tại sao, đã không yêu em, vậy còn muốn ở bên em làm gì?”.

Khung hình rơi xuống, vỡ thành từng mảnh, hòa vào máu của cô, in trên sàn nhà như những đóa hoa đỏ chói.

Khi Vô Hiên trở về nhà, anh nhíu mày nhìn vết bẩn kéo lê trên sàn nhà, chợt thấy không ổn, liền lớn tiếng gọi “Từ Lam”. Mãi cũng không thấy cô trả lời, anh liền đi khắp nhà tìm cô, cuối cùng tìm được cô ngồi gục người bên bồn tắm, quần áo ướt sũng, bên cạnh còn có một chai rượu với một nửa.

Từ Hiên hoảng hồn lay cô, khi chắc rằng cô đang say ngủ mới thở phào, bế cô lên giường, cẩn thận giúp cô thay quần áo, tẩy sạch phần trang điểm.

Sáng hôm sau, Từ Lam tỉnh dậy phát hiện mình đang nằm trên giường, trên người đã mặc bộ quần áo ngủ, căn phòng đã được dọn sạch sẽ, ngay cả khung ảnh cũng đã thay mới.

Cô thay chiếc váy thật đẹp, đi xuống lầu, thấy Vô Hiên đang ngồi đọc báo. Anh nhìn cô quan tâm “Thức rồi à, anh đợi em cùng ăn sáng đến đôi meo rồi này”.

Từ Lam bật cười “Hôm nay anh có thể không đi làm không? Em muốn cùng anh đi tới chỗ này”.

Nơi mà bọn họ đến chính là trường học cũ.

Thời gian vào hè rất vắng, chỉ còn những sinh viên ở lại vừa học vừa làm thêm.

Từ Lam đi bên cạnh Vô Hiên, cô đưa tay đón cánh bằng lăng rơi, khẽ nói “Em thật sự thích bằng lăng tím”.

Vô Hiên cười nhìn cô “Anh biết mà”.

“Nhưng anh không biết, vì yêu anh, nên em mới yêu bằng lăng tím”.

Lần này Vô Hiên ngẩng người nhìn cô “Em... em sao vậy?”.

Từ Lam nhìn thẳng vào mắt anh, cười khẽ “Em muốn cho anh xem, thanh xuân của em”.

“Tháng sáu năm đó em gặp anh, anh mặc áo sơ mi trắng đã bạc màu, một mình đứng ở đây”.

“Năm đó, trông anh rất khờ, cái gì cũng ngờ nghệch, bị người khác chơi xỏ cũng không biết”.

Từ Lam vừa nói vừa cười “Năm đó em bị khiển trách vì tội đánh nhau, anh còn lên mặt dạy em “Sau này đừng có gây sự nữa. Anh không biết, cái tên đó đáng tội thế nào đâu, hắn ta vừa lấy cắp vở của anh, đồ sơn lên giày anh, còn ở chỗ anh làm thêm gây khó dễ, em có nhịn cũng không nhịn được”.

Vô Hiên xoa đầu cô “Thật sự lúc đó anh không biết”.

Lúc đi ngang qua căn tin, Từ Lam nhìn mấy chậu cánh ở hai bên cửa, liền cười dịu dàng “Anh không biết, ông chủ ở đây không phải tám lòng bỏ tát đâu, ông ấy vừa keo kiệt, vừa bóc lột sức lao động, anh làm thêm vất vả mà phần cơm ăn cũng không đủ no, năm ấy là em làm việc không công cho lão ý, mỗi ngày đều phải mang cơm đi giao, mỗi tuần anh mới được nghỉ thêm hai ngày, em muốn anh đỡ mệt hơn, anh lại dùng mấy ngày nghỉ đi dạy thêm, làm em tức chết được”.

Vô Hiên càng nghe càng ngẩn người, đôi mắt anh cay cay “Hóa ra, có lần anh nghe em kêu đau chân đến đi không nổi, là vì chuyện này? Vậy mà lúc đó em...”

Từ Lam thở dài “Lúc đó, anh căn bản không để tâm tới em, một mực năn nỉ em đưa quà cho Viên Hạ, em đứng dưới cổng nhà cô ấy đợi đến hai tiếng đồng hồ, chỉ sợ qua giáng sinh mà không kịp đưa, đổi lại anh chỉ cho em hai viên kẹo”.

Vô Hiên thở dài, anh vuốt nhẹ má cô, đã ướt từ bao giờ “Anh xin lỗi”.

Từ Lam chợt cười chua xót “Anh còn nhớ không, lúc đó tóc em ngắn trên cổ, da cũng không trắng, mặt mũi vô cùng bình thường, ăn nói cũng không dịu dàng, còn Viên Hạ, cô ấy lại xinh đẹp như vậy”.

“Anh vốn không phải người quan tâm đến vẻ ngoài”. Vô Hiên thở dài, cười buồn nhìn cô.

Từ Lam lại mỉm cười, nước mắt cứ thế mà chảy “Em biết, nhưng mà hè năm đó, em ăn không dám ăn nhiều, không ra đường, không cắt tóc, cổ nuôi tóc dài, dưỡng da trắng, học cách trang điểm, ngay cả hoa của Liên Tiểu lớp trên em cũng được nhận rồi, vậy mà anh vẫn không để tâm đến em. Em cứ tưởng, anh thích mẫu người như Viên Hạ, nhưng em sai rồi, anh là thích Viên Hạ, không phải thích mẫu người giống cô ấy, cho nên, em có trở thành giống Viên Hạ, thì mãi cũng không phải là Viên Hạ”.

Vô Hiên mỉm môi, anh nắm tay cô “Hôm nay em sao vậy? Cứ nhắc mãi chuyện cũ, dù sao cũng đã gần mười năm rồi, chẳng phải người bên cạnh anh vẫn luôn là em sao”.

Từ Lam ngẩn đầu “Vậy tại sao anh vẫn yêu cô ấy”.

Vô Hiên cau mày “Em nghĩ đi đâu vậy? Đừng có nghĩ lung tung nữa, chúng ta về nhà thôi”.

Bất chợt, Từ Lam vùng tay khỏi tay anh, cô mỉm môi, gương mặt uất hận “Cả tuần nay, anh lúc nào cũng túc trực bên cạnh cô ấy, đến về nhà chưa được một tiếng thì đã đi rồi”.

“Em biết? Em trách anh không nói chuyện của Viên Hạ cho em đúng không? Là vì cô ấy gặp chuyện, là vì chúng ta vẫn là bạn, là vì anh sợ em sẽ nghĩ lung tung như thế này”. Vô Hiên ra sức giải thích, gương mặt anh thoáng chút mệt mỏi.

Anh hy vọng cô sẽ hiểu, bởi vì cô là người bên cạnh anh mười năm.

Từ Lam chìa bàn tay ra trước mặt anh, vết sẹo in đậm trong lòng bàn tay, cô nghẹn giọng “Hôm đó khi anh hỏi em có chuyện gì, chính là khi em bị thương, bởi vì anh vốn không quan tâm, cho dù em có nói ồn hay không ồn, anh cũng sẽ để tâm sao?”.

Vô Hiên ngẩng người, khi đó anh vừa nhận điện thoại, vì lo lắng quá nên vốn dĩ không chú tâm vào lời cô nói, anh cầm lấy bàn tay cô, vuốt nhẹ vết sẹo, lòng xót xa khẽ nói “Là lỗi của anh, thật xin lỗi em”.

“Hôm qua, em đến bệnh viện, bắt gặp anh ngồi đọc báo cho cô ấy nghe, anh không biết chính bản thân mình lúc đó thế nào đâu, em thấy anh cười rất dịu dàng, mười năm qua, anh có bao giờ thật sự vui vẻ như vậy không? Anh có bao giờ chăm sóc em như vậy không?”.

“Em đừng trẻ con như vậy được không, cô ấy đang nằm viện, là bạn bè, anh quan tâm cô ấy một chút là sai sao? Em từ khi nào lại ích kỷ như vậy?”.

Từ Lam lùi một bước, cô cười mỉa mai “Ích kỷ? Anh là chồng em mà, anh lại đi quan tâm người phụ nữ khác như vậy, anh lo cho cô ấy như vậy, vậy còn em? Ai lo cho em? Khi em bị ngã, gãy bị hông, vừa đau vừa tủi, em gọi điện anh, anh nói với em thế nào? Có một chút lo lắng cho em hay sao? Là phụ nữ, em chỉ cần người đàn ông của em chỉ quan tâm mình em, chăm sóc cho em, ở bên cạnh em khi em cần nhất, nhưng người đàn ông của em, những lúc như vậy, lại ở bên cạnh người phụ nữ khác, còn em, lại giống một kẻ thừa thãi”.

Vô Hiên biết cô thật sự rất tức giận, cũng không muốn nói về vấn đề này nữa, anh liền dịu giọng an ủi cô “Được rồi, anh sai rồi, là anh vô tâm đến cảm xúc của em, sau này sẽ không vậy nữa, được không? Chúng ta về nhà đi”.

Từ Lam ngửa mặt, khẽ nhắm mắt để nước mắt không rơi nữa, cô dịu giọng “Em yêu anh ở đây, thanh xuân của em, tuổi trẻ của em, chỉ có một mình anh, mười năm rồi, là người ở bên cạnh anh, cùng anh đi qua thanh xuân đẹp đẽ nhưng đầy khó khăn ấy, em vốn nghĩ, rồi sẽ có một ngày anh thuộc về em, chỉ yêu mỗi em, nhưng hiện tại em đã biết, điều đó sẽ không đến. Em không muốn đi cùng anh nữa”.

Vô Hiên cảm thấy toàn thân run lên, anh thần thờ nhìn cô, Từ Lam đối diện với đôi mắt anh, khẽ nói “Chúng ta chia tay đi. Đơn ly hôn cuối tuần em sẽ gửi đến tòa”.

“Em đang rất giận anh nên mới nói như vậy, anh thật sự xin lỗi em, chờ em bình tĩnh lại chúng ta lại nói tiếp, có được không?”.

Từ Lam đẩy anh ra, giọng cương quyết “Em không còn trẻ nữa, cũng không còn dững khi để yêu hận như những năm đó, nơi này...”. Cô chỉ vào ngực trái mình “Nơi này... thật sự rất mệt mỏi”.

Vô Hiên sợ hãi, anh cắn môi lớn giọng “Không được, anh không muốn ly hôn, anh... sẽ không ly hôn”.

Từ Lam không quan tâm nữa, cô xoay người rời đi.

Trong nắng ban mai, cô gái trẻ mái tóc ngắn ngang vai, vừa cười vừa đi bên cạnh người con trai, ánh nắng che khuất đi gương mặt, chỉ có nụ cười cô gái đó sáng bừng lên, dịu dàng, tinh khiết như một đóa hoa. Sau đó... một hạt mưa khẽ rơi trên cánh hoa, đọng lại, sau đó nữa, một trận mưa nhạt nhòa rồi lớn dần, hoa cũng bị vùi dập vì mưa gió, đến lúc cầu vồng xuất hiện, cánh hoa đã rách nát.

Tình yêu của Từ Lam cũng vậy, cũng đã từng đẹp đẽ.

Cuối tuần đó, Từ Lam đơn phương xin ly hôn.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Hoa Bàng Lãng Tím Cả Con Đường, Chỉ Có Em Thấy Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.